

De interieurarchitect als 'hulpverlener'

DOOR HARRY DE JONG

CALLANTSOOG - Interieurarchitect Marinka Spijker uit Callantsoog zette haar drukke leven met drie jonge kinderen twaalf dagen lang op z'n kop. Om een andere moeder, alleenstaand en flink in de moeilijkheden, samen met diens buurtgenoten te helpen. Deze week was in televisieprogramma 'Een goede buurt' te zien hoe de Juliana-dorpse Miriam Brekelmans weer op de been werd geholpen. Mede doordat de Callantsoogse haar woning een nieuw aanzicht gaf.

„Heftig, maar mooi en dankbaar om te doen”, blikt Marinka Spijker terug. „Al had ik het het liefst zonder camera's gedaan. Dat gold voor vrijwel iedereen die hulp bood. Wie denkt dat het mensen te doen is om op tv te komen, heeft het mis.”

De Callantsoogse kreeg gaandeweg steeds meer compassie met de in moeilijkheden geraakte Miriam. „Alleenstaande moeder, een zoon van zeventien met PDD/NOS: sociale en com-

municatieve problemen. Een puberdochter van 12 en nog een 10-jarige dochter. Door een opensta-peling van vervelende gebeurtenissen in de moeilijkheden geraakt. Als je eigen leven lekker loopt, denk je dat zoiets jou nooit kan overkomen. Toch kan ik me voorstellen dat de scheidslijn tussen een lekker leven of grote problemen heel dun kan zijn. Dat is soms tot op de bodem moet om weer grip op je leven te krijgen.”

Rust

In dit geval betekende het dat er rust in huis moest komen. Daar kon Marinka Spijker als interieurarchitect haar rol in spelen. „De ruimte waarin je leeft, is een verlengstuk van je identiteit. Is die ruimte in orde, dan geeft dat een fijne thuisbasis, wat de noodzakelijke rust brengt om problemen aan te kunnen pakken.” Om de woning naar die denkwijze om te vormen, was het zaak vooral goed te luisteren. „Ik wilde dan ook zo snel mogelijk met moeder en kinderen praten. Ik moest weten wat voor mensen het waren. Of ze hobby's had-

den en welke dan, of ze aan sport deden enzovoort. Alleen door goed te luisteren, kun je iets maken waarmee je ze helpt.”

Aan de hand van de gesprekken werd voor elk van de bewoners een zogenaamd moodboard gemaakt. „Op zo'n board geeft je de stijl, sfeer en kleuren en materialen aan die je wilt gebruiken. Voor de keuken, de woonkamer en de kamers van de kinderen. Het zijn plaatjes die de identiteit van de bewoners weerspiegelen.” Hoe moet het worden en wat is daarvoor aan spullen al voorhanden? zijn vervolgens de vragen voor de interieurarchitect in de uitwerkingsfase. „Ik ben simpelweg stapeltjes gaan maken. Mede door hulp en activiteiten van producent IDTV hebben we voldoende spullen bij elkaar gekregen.” Ze maakte keuzes die bij de Juliana-dorpse niet altijd goed vielen. „Als je het bed van de jongste dochter naar de kamer van de oudste meid wil hebben, kan ik me best voorstellen dat moeder daar grote twijfels bij heeft. En voor haar zoon was het helemaal

heftig. Z'n kamer ging op de schop zonder dat-ie wist hoe het zou worden. De onzekerheid die dat met zich meebrengt... hij trok het bijna niet.”

Autodidact

Toch kende de Callantsoogse zelf geen twijfel. „Ik heb een communicatieopleiding gevolgd. Werkte vroeger bij redamebureaus en heb wel presentaties moeten doen voor een fietsenfabrikant. Dan was ik op van de zenuwen. Met het interieurwerk ben ik nooit nerveus of het goed uitpakt. Op dit vlak ben ik autodidact. Als kleine meid vond ik het al heerlijk om steeds maar m'n kamer te veranderen. Als je je goed inleeft in de mensen voor wie je aan het werk bent, kan het eigenlijk niet mis gaan.”

Dat bleek uit de reacties van moeder en kinderen. „Ze waren tot tranen toe geroerd. Mooi. Maar nog mooier is dat ze een hoop mensen om zich heen hebben gekregen bij wie ze nu terecht kunnen. Dezelfde mensen zonder wie ik zelf deze klus ook niet had kunnen klaren.” zie ook: www.spijker-inkendesign.nl

Marinka Spijker met de moodboards: „Ze weerspiegelen de identiteit van de bewoners.”